(12)
صحیفة الله المهیمن القیوم
هو المشرق من افق سمآء البرهان

کتاب انزله الرحمن لمن فی الامکان لیجذبهم البیان الی افق اشرق منه نیر الظهور فی هذا الیوم المبارک العزیز البدیع یا ملأ الفرقان اسمعوا ندآء الرحمن فی طور العرفان انه یقربکم الیه و یهدیکم الی صراطه المستقیم ایاکم ان تمنعوا انفسکم عن هذا الفضل الاعظم ضعوا ماعند القوم و خذوا ما اوتیتم من لدی الله رب العالمین انه ظهر و اظهر ما اراد فضلا من عنده و هو الفضال الکریم یا ملأ الارض اسمعوا الندآء من شطر عکآء من السدرة المرتفعة بالحق انه لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر القدیر قد جری من القلم الاعلی کوثر البقآء اقبلوا بوجوه نورآء ثم اشربوا منه و لا تکونوا من الغافلین ایاکم ان تحجبکم شبهات انفسکم عن الله رب العالمین خذوا کأس الفلاح باسم فالق الاصباح ثم اشربوا منها امرا من لدن آمر قدیم تالله قد اتی الیوم و القوم فی سکر عجیب نبذوا الههم بما اتبعوا اهوائهم الا انهم من الاخسرین فی کتاب الله مالک یوم الدین قد ماج بحر البیان فی قطب الامکان و تضوعت نفحات الوحی بین الادیان طوبی لمن وجد و اقبل ویل للمعرضین یا قلمی ول وجهک الی شطر من سمی بمحمد و ذکره بآیاتی و نوره بانوار ملکوتی و بشره بعنایتی التی سبقت من فی السموات و الارضین یا محمد اقبل الیک قلمی الاعلی مرة اخری لتجد نفحات الوحی و تکون من الشاکرین انا ذکرناک من قبل بذکر فاح به عرف البیان بین الامکان و غردت عنادل البرهان علی الاغصان انه لا اله الا هو الفرد الخبیر قل یا اولیآئی فی منشاد تالله الحق قد فتح باب السمآء و اتی مالک الاسمآء بقوة لا تضعفها قوة العالم و بامر لا تخوفه ضوضآء الامم قام امام الوجوه و نطق باعلی الندآء یا ملأ الانشآء قد اتی القیوم بسلطان لا یقوم معه من فی السموات و الارضین ایاکم ان تحرککم قواصف الاعراض او عواصف الاعتراض هذا ما امرتم به من قبل و فی هذا الحین طوبی لمن سمع و اجاب ویل لکل غافل مریب نعیما لمن خرج من افق البیت ناطقا بهذا الاسم الاعظم و مبشرا بهذا النبأ العظیم قل یا حزب الله ایاکم ان تکونوا کالذین یخشون الناس کخشیة الله و ایاکم ان تمنعکم حجبات المعتدین الذین نبذوا عهد الله ورآئهم متمسکین بما عندهم من همزات الشیاطین قل یامعشر العلمآء انصفوا بالله و لا تدحضوا الحق بما عندکم اقرئوا ما انزلناه بالحق انه یؤیدکم و یقربکم الی الله العزیز العظیم انظروا ثم اذکروا اذ اتی محمد رسول الله انکره القوم و قالوا فی حقه ما ناح به الروح فی مقامه الاعلی و صاح به الرو ح الامین ثم انظروا فیما ورد من قبله علی رسل الله و سفرآئه بما اکتسبت ایدی الظالمین انا نذکرکم لوجه الله و نذکرکم بآیاته و نبشرکم بما قدر للمقربین فی الفردوس الاعلی و الجنة العلیا و انا المبشر العلیم انه اتی لنجاتکم و حمل الشدآئد لارتقآئکم بمرقاة البیان الی ذروة العرفان یشهد بذلک من عنده کتاب بدیع اقرؤا ما نزل بالعدل و الانصاف انه یرفعکم بالحق و یریکم ما منعتم عنه و یسقیکم

رحیقه المنیر کذلک ماج البحر وهاج العرف طوبی لمن وجد و رأی و سحقا لکل عارف بعید البهآء المشرق من افق سمآء البیان علیک و علی الذین آمنوا بالرحمن و اعترفوا بما نطق به لسان العظمة قبل ذکر الممکنات انه لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر المختار

از لغت فصحی بلغت نورا توجه نمودیم تا کل ادراک نمایند انچه را که از قلم اعلی جاری شده یا ایها الناظر الی الوجه اول امر معرفة الله بوده و هست و بعد استقامت بر امر این استقامت حاصل نشود مگر بمعرفت طوبی از برای نفسیکه از کوثر بیان رحمن آشامید و بانچه مقصود از آفرینش است فائز گشت و معرفة الله در مقام اول و رتبه اولی بکلمه مبارکه یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید معلق و منوط است هر نفسی بعرفان این کلمه علیا فائز شد خود را بر سریر اطمینان مستوی مشاهده نماید و از هیچ امری و هیچ کلمه نلغزد و مضطرب نشود و از برای او سزاوار است باین کلمه علیا نطق نماید یا ربی الرحمن و المهیمن علی الامکان اشهد انک انت محمود فی فعلک و مطاع فی امرک طوبی از برای عبادیکه باین کلمات عالیات تمسک جسته‌اند و از بحر معانی که در ان مستور است آشامیده‌اند جناب سید تقی علیه بهآئی نزد مظلوم حاضر مع نامه انجناب ندایت را شنیدیم و ترا ذکر نمودیم باذکاریکه عرفش بدوام ملکوت الهی باقی و دائم است در جمیع احوال عباد را وصیت نمودیم بامانت و دیانت فی الحقیقه جنودیکه ناصر این امر اعظمند اعمال طیبه و اخلاق مرضیه بوده و هست طوبی از برای نفوسیکه باین جنود مدائن قلوبرا باسم حق جل جلاله بگشایند

یا محمد علیک بهآئی آیات بشأنی نازل که احدی قادر بر احصای ان نه از حق بطلب عباد را تأیید فرماید بر قرائت انچه نازلشده و تفکر در انچه ظاهر گشته انچه از قبل ارسال شد از برای مظاهر عدل و انصاف بسیار مفید است و فی تبدیل الحزب لآیات للمتفرسین و بینات للعارفین انا بدلناه حکمة من عندنا انه یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید و هو المقتدر العزیز الحمید

ملا علی اکبر وفقه الله علی العرفان اگر کتاب ایقان را ملاحظه نمایند البته بافق اعلی راه یابند نسئل الله ان یجذبه بآیاته و یقربه بسلطانه و یؤیده بفضله انه علی کل شیء قدیر

ذکر میرزا نصرالله و نفوس اخری را نموده اند انا ذکرناه و نذکره لیفرح و یکون من الشاکرین

یا نصرالله ان اباک اخذ کتاب الله بقوة من عنده و ذکره الی ان انفق روحه فی سبیله لعمر الله قد قدر له مقام عجزت عن ذکره اقلام المحررین نسئل الله ان یؤیدک و الذین آمنوا علی الاستقامة علی هذا الامر الذی به تزلزلت ارکان المعتدین

یا عبدالله قد حضر اسمک لدی المظلوم ذکرناک بذکر تضوع منه عرف عنایة الله مالک الایجاد انا نوصیک و الذین آمنوا بالحکمة و البیان هذا ما حکم به الله فی الزبر و الالواح سبح باسم ربک و لا تلتفت الی الذین انکروا کلمتی العلیا و صریر قلمی الاعلی الا انهم من الاخسرین فی کتاب الله رب الارباب احفظ ما نزل من سمآء مشیتی ثم اقرئه فی العشی و الاشراق

یا عبد الحسین ان المظلوم یذکرک فی السجن الاعظم اذ احاطت به الاحزان من الاشطار تالله لا تمنعه حوادث العالم و لا سطوة الامم ینطق امام وجوه الامرآء و العلمآء بما امر به من لدی الله مالک الرقاب ما خوفته السیوف و ما منعته الصفوف قد ظهر و اظهر ما اراد امرا من لدی الله مجری الانهار طوبی لعبد تمسک بکتابی و لعین رأت آثاری و لاذن سمعت ندائی اذ ارتفع بالحق فی هذا المقام الذی جعله الله من اعلی المقام

اولیای ان ارض را از قبل مظلوم تکبیر برسان و بآیات و بینات الهی متذکر دار جهد نما شاید ابواب قلوبرا بمفتاح ذکر حق جل جلاله بگشائی و از اوهامات قبل حفظ نمائی نفوسیکه از رحیق مختوم آشامیده اند از ذکور و اناث لا زال تلقآء وجه مذکورند از حق میطلبیم کل را بر امرش مستقیم دارد انه هوالمقتدر علی مایشآء فی قبضته زمام من فی الارضین والسموات

یا محمد علیک بهآء الله الفرد الاحد ذکر من قبلی من سمی بالحسین الذی اقبل الی الافق الاعلی و فاز باللقآء و سمع ندآء الرحمن اذکان بین ایدی الجاهلین قل یا حسین ایاک ان تمنعک شبهات العالم کن قائما علی الامر باستقامة لا تزلها شوکة الذین اعرضوا عن الله ربک رب آبائک الاولین اذکر الایام التی کنت حاضرا لدی المظلوم و شربت رحیق الوصال من ید عطاء ربک الکریم احفظ هذا المقام الاعلی و ما امرک به فی الحضور ان ربک هو الناطق بالحق امام الوجوه ما منعه شیء من الاشیآء و لا اعراض المغلین انک اذا وجدت عرف بیانی من آیاتی قل الهی الهی لک الحمد بما هدیتنی فی ایامک و شرفتنی بلقائک و ایدتنی علی القیام لدی بابک اسئلک بمشارق آیاتک و مظاهر بیناتک و بایادی امرک الذین قاموا علی خدمتک و نطقوا بثنآئک بین عبادک و بلغوا امرک و داروا البلاد لذکرک و ثنآئک انک انت المقتدر الذی ما منعک شئ من الاشیآء قد اظهرت ما اردته بقدرتک و قوتک انک انت القوی القدیر لا اله

الا انت الفرد الواحد العلیم الخبیر کذلک نطق لسان العظمة فضلا من عنده لیحمد ربه و یکون من الشاکرین

یا محمد کبر من قبلی علی وجهه ثم اقرء له ما ظهر من بحر علمی المحیط البهآء علیک و علیه و علی الذین ما منعتهم ضوضآء العباد و ما اضعفتهم قوة الامرآء و ما خوفتهم ضغآئن العلمآء الذین نقضوا عهد الله و میثاقه و عملوا ما ناح به کل ذی بصر و ذی سمع و ذی علم امن بالله رب العالمین هو الحاکم بالحق

یا محمد علیک بهائی اینصحیفه مبارکه را قرائت نما تا از بحور مستوره در کلمات الهی بیاشامی و باجنحه معانی در هوآء قدس صمدانی طیران نمائی و بعد از قرائت و آگاهی بجناب محمد علیه بهائی در منشاد برسان تا ملاحظه نماید و اطلاع یابد و ندای مظلومرا باذن فؤآد اصغا کند لعمر الله این ندا روح بخشد بل جسد را بروح تبدیل نماید الامر بیده یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید یا محمد انه محمود فی فعله و مطاع فی امره و هو المقتدر القدیر